www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Steve Berry
THE LIST

Copyright © 2025 by Steve Berry
Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06205-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STIV BERI LISTA

Preveo Vladan Stanojević

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2026.

Za Ričarda L. Dejlija
Hvala ti

Jer kakva je korist čovjeku ako zadobije
sav svijet a duši svojoj naudi?
Jevanđelje po Marku, 8:36*

* U prevodu Vuka Karadžića. (Prim. ur.)

PRE DVE GODINE

PROLOG

Ubijanje starkelja nalikovalo je odstreljivanju boca na zidu.

U toj aktivnosti bilo je tako malo toga vrednog pažnje.

Da stvar bude gora, Prioritet je kasnio.

U dosijeu je pisalo da starac, tačno kao sat, svakog petka dolazi ovamo između šest i pola sedam ujutru. Bio je predvidljiv kao eskadrila žutih mušica, koje su ga spopale pre jednog sata i koje mu odonda nisu davale mira.

Ali ne i danas.

Matorac je, od svih petaka, rešio da kasni samo danas.

Naravno da taj sat, proveden na nepoštednom avgustovskom suncu Džordžije, ne bi bio tako loš da je bilo ikakve stvarne neizvesnosti, onog uzbuđenja koje tobože prati uspeh u lovu.

Spustio je dvogled, da bi se usredsredio na spokojni, pastoralni krajolik. Grmovi orlovih noktiju, palmice i peščani borovi na severoistočnoj obali jezera obezbeđivali su mu gustu i slojevitu zaštitu u koju se njegova kamuflažna odora savršeno uklapala. Zaton Bruks vrludao je ispred njega, u pravcu jezera Igl.

Nadao se da će se ovo završiti za nekoliko minuta.

Starac je stisnuo regulator i poterao čamac preko jezera Igl. Njegova supruga nazivala je vodeno prostranstvo od 566 hektara njegovom ustalasanom ljubavnicom. I taj opis imao je smisla. Prošlo je gotovo trideset godina otkad je gledao buldožere i bagere kako iscrtavaju njegove obale i kako zemlja na kojoj su nekada uspevali borovi i soja biva odaslana po čitavoj Džordžiji. Ogromna rupa koja je tako nastala konačno se ispunila vodom i postala lako razaznatljiva plava mrlja na mapi države.

Bio je jedan od prvih koji je isprobao njegovo devičansko prostranstvo. Zavoleo ga je od samog početka i nadao se da će blagotvorni

prizor mirnih voda jezera Igl biti poslednji koji će njegove umorne kestenjaste oči jednog dana videti.

Pogledom je ispitao rano jutarnje nebo. Proći će najmanje pola sata pre nego što sunce proviri preko najviših borova na istočnoj obali. Nijedan oblak nije bio na vidiku, a gusti, lepljivi, vlažni pokrivač bio je jedini podsetnik na strašne oluje s grmljavinom od poslednjih nekoliko dana. Ali to kao da nije smetalo pticama i žabama. Baš kao ni insektima.

A nije ni njemu.

Ugledao je poznati prekid na obali ispred sebe.

Pustio je regulator.

Spoljni motor se utišao, a čamac usporio do puzanja. Znao je da većina pecaroša u Okrugu Vuds izbegava zaton Bruks iz četiri razloga. Ograničenog prostora – samo pet metara od obale do obale. Mnogo komaraca i žutih muva. Nepodnošljiva vrućina i vlaga, najvećim delom godine.

I kapija od granja.

Debelo granje vodenih hrastova obrazovalo je barikadu preko čitavog ulaza u zaton. Prostor između drveća i vode bio je ograničen na nekih metar i dvadeset centimetara. Bio je prohodan isključivo za čamce izvesnog oblika, poput njegovog plovila plitkog trupa, kupljenog pre tri godine, baš za zaton Bruks.

Ugasio je spoljni motor i napredovao veoma polako s motorčićem od pola konjske snage, montiranom na pramcu.

Granje se primicalo.

Tridesetogodišnje iskustvo naučilo ga je da izabere pravi trenutak da se sagne. Zaton je vijugavo zalazio u kopno, posle barijere. Posle dvadesetak metara stizao je do skrivenog jezerceta, najboljeg mesta za pecanje u centralnoj Džordžiji.

Ugledao je starkelju.

Bilo je krajnje prokleto vreme.

Gnusna omorina. Bube. Koprive. Makar je juče imao klima-uređaj, iako se sedamdesetogodišnja baraba migoljila sve vreme. Voleo je kad pružaju izvesni otpor. To je izazivalo uzbuđenje i ličilo na izazov. Ali

ne previše. Modrice, posekotine, krv, DNK, otisci prstiju. Sve to su bili dokazi koji su lako mogli da upropaste brižljivo isplaniranu akciju.

Odmahnuo je glavom.

Ljudi su tako prokleto predvidljivi.

Celog veka žive u skladu s precizno utvrđenim rasporedom, ne shvatajući rizike povezane s pravilnostima. Uzmimo ovaj Prioritet za primer. Svakog petka, bez obzira na sve, porinuo bi čamac u vodu, i krenuo pravo na zaton Bruks. Čak se ni njegova putanja preko jezera Igl nikad nije menjala. Jezdio je vodom kao nevidljivim auto-putem ka severoistoku, uvek odmah posle praskozorja, i ostajao tamo do vremena za ručak. Obično bi se vraćao s četiri ili pet grgeča. Ponekad sa somom. Očekivalo bi se da pokatkad blago odstupa od rutine. Da možda okuša sreću na jugozapadnoj ili istočnoj obali jezera. Ne. U petak je morao biti na zatonu Bruks.

Prokleto je voleo ljude koji se tvrdoglavo drže svojih navika.

Starac je bacio još jedan pogled na rano jutarnje nebo. Narandžaste i žute nijanse brzo su se povlačile pred azurnim. Kako divan i obećavajući letnji dan. Ništa ne može da se poredi s jutarnjim pecanjem radnim danima, kad si sasvim sam.

Posegnuo je za najdražim ribolovačkim štapom. Nekada je mesec dana deljao štap za pecanje. Sad mogu da se kupe bilo gde, profesionalno izrađeni od lake, elastične plastike. Polako je svezao specijalni dvostruki pastirski čvor, koji mu je pokazao otac, tako da mamac na vrhu bude čvrsto vezan. Po obliku i boji ličilo je na malu deveriku, savršeno iskušenje za skoro slepog, alavog grgeča.

Ispitao je udice ispred, iza i levo i desno od čamca.

Bile su oštre. Spremne.

Pružio je crni štap iz čamca i polako spustio olovo ispod mirne površine. Na zatonu Bruks bilo je najbolje pecati u zoru. Sunce bi do podneva zagrejalo mirnu vodu, a toplota bi oterala ribu na sveže jezersko dno. Ambijent je bio savršen, baš sada, odmah posle svitanja. Pomno je posmatrao crne udubine na istočnoj obali zatona. Krupni grgeči iz tih

udubina zagrizli su kad je dva puta osvojio Zlatnog alasa, Udruženja ribolovaca Okruga Vuds.

Plovak je zaronio.

S vremena na vreme cimnuo bi štap gore-dole, da bi povećao privlačnost mamca. Šareni komad plastike sličan mladunčetu deverike lenjo se meškoljio na površini. Neće dugo čekati. Nikad nije. Trik je bio u proceni pljuskanja. Prejako, pa će se grgeč uplašiti. Preslabo, pa neće privući pažnju.

Najlon se zategao.

Čvršće je stisnuo štap. Držao ga je i čekao da udice dublje zarone. Dobiće udice bez mamca, ako ga prerano trzne. Podigao je uskoprcanu ribu, kad je osetio da su udice zaronile. Prebacio ju je u čamac.

Đavoljih mu zvona, mnogo je voleo da peca.

Pritisnuo je unezverenog grgeča čizmom i zabio prst u škrge. Pažljivo je izvadio udice. Divio se ulovu. Dva, možda i cela dva i po kilograma.

Biće mnogo ukusnih fileta.

Bio je spreman.

Često bi poželeo da im jednostavno polomi vrat. To bi bilo mnogo jednostavnije i hiljadu puta lakše. Slučajna pogibija zahtevala je maštovit i kreativan pristup. Sklonost ka očekivanom mešala se s neočekivanim.

Kao kod umetničkog dela.

Scena je morala da bude savršeno postavljena u umu Prioriteta.

Starac je spustio grgeča u prenosni frižider, zatim se pognuo preko ivice čamca i oprao ruke, kojima je pipao ribu. Izvadio je jabuku iz drugog frižidera. Uspavao se i žurno napustio kuću, ne stigavši da pojede uobičajenu činiju žitarica i popije kafu.

Lastavice i kukavice dozivale su se s drveta na drvo, u potrazi za doručkom. Osećao je blagotvorni miris orlovih noktiju, praćen zujanjem pčela koje su sakupljale nektar. Trebalo je da pre mnogo godina kupi imanje na ovom mestu, pre nego što su cene placeva na jezerskoj

obali otišle nebu pod oblake. Ali čak i sada je odsustvo odgovarajućih vodovodnih i kanalizacionih instalacija, kao i kvalitetnih drumova, držalo broj kuća na minimumu. Pogotovo ovde, na severoistočnoj obali jezera. Kilometrima unaokolo nije bilo ničega izuzev južnjačkih borova.

Pojeo je jabuku i, kao i uvek, bacio oglodano jezgro u vodu, dok je menjao mamac.

Uvek bi privuklo ribu.

Podigao je štap i ponovo ispružio mamac preko vode.

Pretražio je džep kombinezona, i pronašao paketić *dablminta*. Gurnuo je presavijenu žvaku u usta, i osvežio nepca. To je bio gotovo uslovljeni odgovor. Smrt i suva usta.

Navika?

Potom je uperio pogled na starca, koji je sedeo u čamcu, pedesetak metara dalje. Prošao je čitav minut. Mahnuo je zglobom u pravcu pomoćnika koji je stajao pored njega. Znao je šta bi trebalo da uradi.

Tajming je bio veoma važan.

Ništa neobično izuzev…

Starac je čuo buku u gustom šipražju na suprotnoj obali, dalje od mesta na kom se voda izlivala iz zatona i vijugala dublje u kopno. Ljudi su retko posećivali ove šume, pa se zapitao da li bi to mogao biti jelen, divlja svinja ili mrki medved. Rastinje se proređivalo u sićušnu plažu, sedamnaestak metara posle jezerceta. Pogledao je u šumu iza nje i ugledao narandžasti lovački prsluk.

„Hej", začuo se muški glas. „Vi tamo. Potrebna mi je pomoć."

Vratio je štap nazad u čamac.

„Molim vas, ne idite", glas se ponovo začuo.

Neki čovek izronio je iz gustiša. Opsovao je kad se zaglavio u trnovitom žbunu kupine, na samoj obali.

„U čemu je problem?", pitao je pecaroš.

„U pitanju je moj prijatelj. Sapleo se dok smo lovili divlje svinje. Zapeo je o prokleti koren palmice. Mislim da je slomio stopalo. Ne mogu

da ga nosim, čak do kamioneta. Mislio sam da vas zamolim da ga ukrcate u čamac, a ja ću vam reći gde ćemo se sresti, da bih ga povezao."

Proučavao je lovca. Imao je trideset i neku i četvrtaste glatko izbrijane vilice. Nije ga poznavao. Ali mnogo ljudi dolazi ovamo iz južne i srednje Džordžije, da bi lovilo u Okrugu Vuds. Zasigurno je bio odgovarajuće obučen. Majica s okruglim okovratnikom, ispod fluorescentnog narandžastog prsluka. Kamuflažne pantalone pokrivale su stubaste noge. Blatnjave čizme. Crne rukavice.

„Može li da hoda?", pitao je starac.

„Jedva", zadihano će lovac. Pokušavao je da povrati dah. „Ali mislim da bih mogao da ga dovedem ovamo ako mi pomognete da ga ukrcam u čamac."

„Samo napred. Prići ću obali."

Lovac se vratio u šumu.

Pomerio je dva frižidera, kutiju za mamce i rezervni gasni rezervoar ka krmi. Podigao je veslo i polako zaveslao ka čistini na kojoj je lovac malopre stajao.

Nasukao je pramac na plažicu i izašao iz čamca, da bi ih sačekao na obali.

Lovac s kojim je nedavno razgovarao vratio se posle nekoliko minuta. Pridržavao je drugog čoveka, odevenog gotovo na isti način. Onaj drugi izgledao je starije, krupnije i, čak i uz pomoć prvog, teško je hodao. Nekoliko puta bolno je kriknuo, dok su se probijali kroz šipražje. Čekao je pored čamca, dok nisu izronili iz gustiša. Krenuo je prema njima, da bi im pomogao.

Lovac s povređenim stopalom uhvatio ga je za kosu.

Cimnuo mu je glavu unazad.

Bol mu je sevnuo niz kičmu.

Drugom rukom prekrio mu je lice. Osetio je hladno platno i namirisao našto gadno, poput riblje utrobe osušene na suncu. Oči su mu se srele s lovčevim. Čeličnosivim, s nešto indigo-plave. Njegov zadovoljni izraz ga je užasnuo. Stisak se pojačao. Miris ga je ošamutio. Kolena su mu omekšala i popustila. Sručio se na meko tle i bacio poslednji pogled uvis.

Svetlost je zgasla.

* * *

Izvukao je voki-toki iz zadnjeg džepa i raportirao, „Imamo ga. Kreći."

Iako nije bio vidljiv s ušća zatona Bruks, znao je da još jedan čamac pluta nedaleko odatle, i da osoba u njemu motri, sa štapom bez mamca, u smeđoj vodi, sa spremnim voki-tokijem, za slučaj da upozorenje postane neophodno. Strgao je crne kožne rukavice i otkrio one od lasteksa. Njegov pomoćnik učinio je to isto. Zajedno su podigli starca, kog su spustili u čamac. Zatim su vodom sprali tragove s vlažne obale, prošarane trulim korenjem palmi. Izbrisali su sve tragove svog prisustva.

Popeo se preko starčevog tela, u čamac, i seo na krmu. Pomoćnik se ukrcao za njim i seo blizu pramca. Veslom je poterao čamac po jezercetu, i mrežicom podigao jezgro jabuke iz vode. Pogledao je da li je ostavljen dobar zalogaj, ali ga je starac propisno oglodao, sve do semenki. Gurnuo ga je u starčeva usta i poterao čamac prema jezeru.

Zaobišao je isprepletane grane i naplavljena drva na ulazu u zaton. Drugi pomoćnik se pojavio i krenuo ka čamcu. Diskretni signal je potvrdio da je sve u redu. Spustio je veslo i aktivirao spoljašnji motor čamca od pedeset konjskih snaga.

Motor je uz trzaj oživeo. Broj obrtaja se povećavao.

Ulje je napravilo toksični oblak.

Pomoćnik na pramcu podigao je starca na središnje sedište, posle još jednog znaka rukom. Morao je da klekne ispred njega i da mu pridrži glavu ispod brade da bi održao mlitavo telo u sedećem položaju. Još jednom se osvrnuo za sobom i ponovo primio uveravanje od pomoćnika da u blizini nema nikoga. Ubacio je menjač motora u brzinu kad je procenio da je sve spremno.

Čamac je jurnuo napred, ka jezercetu.

Pomoćnik je pridržavao starca u istom položaju.

Motor se oglasio punom snagom.

Grane su se ponovo primicale, a starčeva glava nalazila se na njihovom putu. Prebacio je menjač u ler, trenutak pre nego što su se granje i glava sreli, i prevrnuo sa krme.

Mlaka voda mu je prijala.

Bila je dobrodošlo osveženje posle znoja i prljavštine, od kuvanja u kamuflažnoj odeći, od rane zore.

Uspravio se, do ramena u vodi, i zabacio sedima prošaranu kosu. Oči su mu se osušile i usmerile na trenutak u kom je njegov pomoćnik pustio starčevu lobanju, koja je tresnula o isprepletano granje. Telo je udarilo o prepreku, a inercija je učinila da čovek, koji je do pre nekoliko sekundi bio nečiji suprug, otac i deda, bućne u vodu.

Baš tamo gde je on hteo da bude.

Voda će ga sasvim sigurno ubiti, ako udarac glavom nije.

Davljenje, nesreća čamcem, ili bilo koja kombinacija pomenutih faktora biće prihvatljiv uzrok smrti.

To je stvarno ličilo na pucanje po bocama poređanim na zidu.

Pomoćnik je usmerio čamac u jezerce. On je sporo napredovao, sve dok se nije zabio u gusto šipražje, nešto dalje u zatonu Bruks. Motor je zujao u leru.

Pažljivo je osmotrio scenu.

Sve je bilo u skladu s propisanim kriterijumima.

Dao je znak pomoćniku, koji je zaplivao dok nije stigao do plićaka u zatonu, iza granja. Starčevo telo plutalo je licem nadole, u mutnoj vodi. Odgrizak jabuke bio je u blizini. Dogegao se do njega i položio vrhove prstiju na karotidnu arteriju.

Nije bilo pulsa.

Smrt je potvrđena.

Pomoćnik i on krenuli su zatonom u pravcu jezera. Približili su se ušću, pa ih je sve veća dubina primorala da otplivaju do drugog čamca. Mokra odeća počela je da ih vuče na dno, ali je čamac bio na svega nekoliko metara od njih. Ukrcali su se kad su stigli do njega. Strgli su rukavice i brzo odvezli odatle, dok je starčev leš plutao po zatonu Bruks.

SADAŠNJE VREME

PRVI DAN
UTORAK, ŠESTI JUN

17.50

Brent Voker mrzeo je seljačine.

Ne sve, naravno, ali većinu, iako je i on bio jedan od njih, po najrašire-nijoj definiciji tog pojma. To je bila osobena sorta, rođena i odgajena u komšiluku, s vlastitim jezikom, moralnim kodom i hijerarhijskom lestvicom. Za njihovo razumevanje trebalo je imati vremena i strplje-nja – dva resursa u kojima je u poslednje vreme ozbiljno oskudevao. Mršavi kavgadžija s karakterističnim suncem opaljenim vratom, koji je stajao iza njega, da stvar bude gora, bio je jako neprijatan.

„Mislio sam da si otišao, advokatu", rekao je Klarens Silva.

„Vratio sam se."

„Blago nama."

Prestao je da gura plastični poslužavnik preko rešetke od nerđajućeg čelika i zastao ispred deserta poređanih iza staklene pregrade. Okre-nuo se prema Silvi, akteru jednog od poslednjih razvoda koje je obavio pre deset godina, pre selidbe iz Konkorda za Atlantu. Silva, pomoćnik električara u fabrici, tada je imao ženu i troje dece.

Brent je zastupao njegovu suprugu.

Posegnuo je za parčetom pite od višanja i nastavio put po liniji za posluživanje.

Restoran se brzo punio gostima za večeru. Dnevna smena u fabrici papira završila se pre dva sata. Radnici su imali dovoljno vremena da se odvezu do kuće, istuširaju i potrpaju ženu i decu u kola. Od šest do sedam uveče, u zalogajnicama u Konkordu uvek je bila najveća gužva.

A njih nije bilo mnogo.

Dva motela imala su restorane. Pored njih je postojao kafe u centru grada, seoski restoran na auto-putu za Savanu, *Endijeva roštiljarnica* pored fabrike, *Burger King*, *Mekdonalds*, *Vendi*, i njemu najdraži izbor za večeru, *Tetka B-ina seoska kuhinja*. Činjenica da je danas bio prvi utorak u mesecu nije pomagala oko gužve. Rotari klub Okruga Vuds organizovao je mesečno okupljanje u trpezariji. Nekad je bio njegov član, kao jedan od trojice advokata.

„Pederčino", rekao je Silva.

Idiot se ušunjao u njegov lični prostor, pa je osetio aromu iznošene odeće, snažnu, sličnu vonju prosutog mleka. To je bio poznati zadah. Rezultat osmočasovne smene u fabrici papira. Mešavina snažnih hemikalija za izbeljivanje i zamašnih količina sumpornih gasova. Svi su ga zvali mirisom novca.

Dobro je znao da nepisano seljačko pravilo zabranjuje bežanje od nevolja, bez obzira na okolnosti. Stoga se okrenuo i suočio s prošlošću. „Imaš li neki problem, Klarense?"

Podigao je glas. Govorio je dovoljno glasno da privuče pažnju ljudi iza Silve. Dobro je. Nije bio isti čovek koji je napustio ovaj grad pre deset godina, pa možda nije loše da svi to vide prvog dana po povratku.

„Sve sam izgubio zahvaljujući tebi, advokatu."

Osmotrio je budalu. Malo toga se promenilo. Crna nauljena kosa padala mu je po ušima. Još je bio mršav kao pritka. Imao je isti dugi vrat, kao kod detlića koji su svijali gnezda među borovima oko jezera Igl. Brent je, za razliku od njega, imao sto devedeset dva centimetra i devedeset pet kilograma mišića, oblikovanih redovnim posetama teretani. Mnogo je voleo da vežba. Znojenje ga je smirivalo, baš kao što su alkohol, duvan ili droge smirivali neke druge ljude. Pomenuta tri poroka, na svu sreću, nikad ga nisu zanimala.

„Koliko se sećam", rekao je Brent, „nisi imao mnogo toga da izgubiš."

„Zamalo što nisam ostao bez posla zbog tebe."

„Ne kenjaj." Uperio je prstom u njega. „Zamalo što nisi ostao bez posla zbog *sebe*."

Mislio je da je srednja Džordžija izvetrila iz njega, dok je deset godina gonio kriminalce u tužilaštvu okruga Fulton, u Atlanti. Nije. Nimalo. Još je tu. Spremna za borbu. Godinama se nije pesničio, pa nije

želeo da zapodene kavgu usred *Tetka B-ine seoske kuhinje*. To bi bilo loše za njegov imidž, asistenta generalnog korporativnog savetnika. Još je pokušavao da svari novu titulu.

Stoga je pribegao manevru za odvraćanje pažnje. „Šta se desilo s tvojom suprugom?“

Silva se osmehnuo. Oba prednja zuba su nestala, od njih su ostali samo krnjci, slični trulim zrnima kukuruza. „Šest meseci posle razvoda ponovo sam se venčao s njom.“

Zašto ga to nije iznenadilo. Pravila seljačina nude širok prostor za oproštaj, bez obzira na prekršaj, pod uslovom da muški ponos nije previše povređen. Što je po svoj prilici ovde bio slučaj.

„Dobili smo još jedno mladunče posle toga.“

„Siguran sam da si jako ponosan.“

Nije krio sarkazam. Okrenuo se i nastavio put duž linije za usluživanje.

„Pretpostavljam da jednostavno nije mogla bez njega“, oglasio se Silva za njim.

Tvrdnja kako je seks najbolji odgovor na sve vrste problema bila je još jedna mantra seljačkog pravilnika. I nije bilo važno da li je seks dobar ili loš, pravi ili ne. Znao je da ne mora to da pominje, ali nije mogao da odoli. „Da li si ucmekao nekog zeca u poslednje vreme?“

Zapamtio je svedočenje njegove supruge u brakorazvodnoj parnici, kako je Silva običavao da kupuje deci slatke uskršnje zeke kojima su se igrali. Utovio bi ih, zavrnuo bi im šiju i spremio za Dan sećanja na pale vojnike. Zvao je to roštiljanje s taticom. To iskustvo je, naravno, bilo jako traumatično po decu i veoma uticajno na sudiju. Silvina prava posete su, nakon tog svedočenja, bila strogo ograničena.

„Kako bi bilo da nas dvojica izađemo napolje?“, predložio je Silva. „Oduvek sam želeo da ti zavrnem šiju.“

Zastao je, okrenuo se i razmislio o izazovu. Zašto da ne? Ne bi imao ništa protiv da izubija ovog idiota na mrtvo ime. To bi moglo biti lepo okretanje strane u novom životu. Zdrav razum ga je, nažalost, upućivao na suprotno.

„Pošto si povratio ženu i decu“, odvratio je, „posveti se svom životu, Silva.“

„Hoću. Samo želim da ti promenim lični opis. Šta kažeš na to, advokatu? Da li si spreman za tako nešto?“

„Mislim da se to neće desiti“, oglasio se neko iza njega.

Brent se okrenuo.

Henk Rid stajao je sa svih svojih metar osamdeset sedam, isturene glave i s čuvenim pogledom koji je svedočio o strogosti i odlučnosti. Besno je premeravao Klarensa Silvu. Podsećao je na isklesana lica s Maunt Rašmora.

„Ovo nema nikakve veze s tobom, Henk“, rekao je Silva. „Dobro znaš da nikad nisam voleo ovog advokata.“

„Nisam raspoložen za raspravu. Pokupi hranu i produži dalje“, rekao je Henk.

Znao je da mu se Silva neće suprotstavljati. Sigurno je i dalje bio pomoćnik električara u fabrici, dok je Henk bio šef šefova električara i predsednik Silvinog sindikata. Petljanje s njim moglo bi mu doneti samo brdo nevolja. Stoga se pokrenuo i odgegao ka stolu. To je bilo dobro, zato što se Brent spremao da izađe na parkiralište s malim kopilanom i da ga polomi.

Ali sutra mu nije trebalo izubijano lice.

Sutra mu je bio prvi dan na poslu.

Prvi dan novog života.

Bez obzira na zadovoljstvo koje bi mu to pričinilo.

18:05

Pomoćnik je ušao u Centar za oporavak Okruga Vuds, prizemnu kuću pored Konkorda i oblasne bolnice. Izgrađena je pre pet godina, da bi zamenila objekat koji je odavno zaostajao za potrebama grada. Podaci o njemu delovali su impresivno. Sedamdeset osam postelja, pedeset jedan zaposleni, najmodernija oprema. Prosečna starost štićenika bila je sedamdeset devet godina, a trenutni odnos polova bio je šezdeset prema četrdeset procenata u korist žena. Štićenicima se posvećivala najveća pažnja. Organizovana su jutarnja druženja uz kafu, časovi zanata, filmovi, video-igre, čak i večere uz svetlost sveća i proslave rođendana. U promotivnim materijalima je pisalo: *Sarađujemo s*